

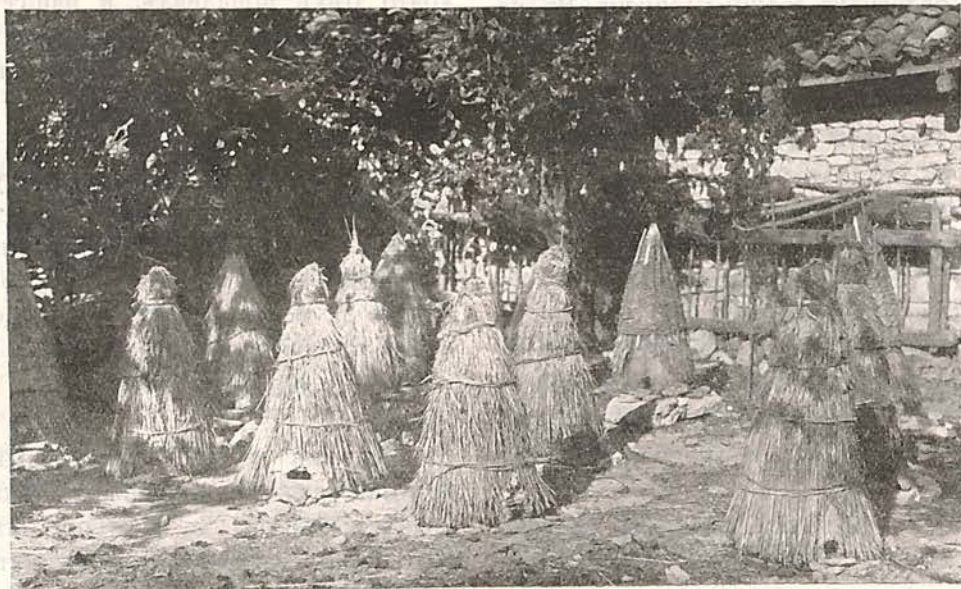
Тозъ който въ бой умре, въ смъртта ще оживѣй!
Напредъ! и все напредъ! да нѣма прѣвъ и сетенъ!
Сплътени въ строенъ редъ къмъ идеалъ заветенъ,
Къмъ който е лице обърналъ цѣлъ народъ —
и всѣкое сърдце жаднѣщо животь! [нази
Напредъ! И все напредъ! Рѣки отъ кръвъ предъ
и трулове безчетъ, — ний тѣхъ щемъ ги прегазни!
И на желаний брѣгъ ще минеме отвѣдъ —
надъ петвѣковний врагъ ний носимъ божий сждъ!

Напредъ! И все напредъ! Дѣсница да не слабне!
Юнашки е заветъ — победата ще грабне
Когото обичта на подвигъ вдѣхнови
Со мечтъ на смъртта животь да обнови!
Напредъ! И все напредъ! Къмъ подвизи и слава!
Въ сърдцата най-напредъ свободата изгрѣва!
Въ сърдцата тя изгрѣ — дѣлата да огрѣй!
Тозъ който въ бой умре, той вѣчно ще живѣй!
(Изъ „Кървава пѣсенъ“).

ИВ. ВАЗОВЪ ЗА БОТЕВА.

Никой не можеше да издържи смѣлия му орловъ погледъ. Той бѣше високъ, едъръ — почти исполинъ — съ черни пламенни очи, съ носъ дългъ, римски, малко кривичкъ къмъ лѣвата буза, челото му широко, благородно, на двата края на което, подъ бѣлата кожа, постоянно трептѣха сини жилчици, косата му черна, щръкнала. Умната му физиономия, необикновено високия му станъ, гърлестия му говоръ, и смѣхъ, гордиятъ му смѣлъ и разкраченъ ходъ го отличаваха и туряха по-горе отъ множеството, всрѣдъ което вървѣше замисленъ. А тоя момъкъ не мислѣше като другитѣ. Неговиятъ умъ занимаваха социални, общочовѣшки въпроси, задачи страшни, неразрешими, които вълнуватъ въ нашето време всичкитѣ мислящи умове и ги смущаватъ и ги плашатъ. Въ неговата глава се въртѣха мжчни, неясни и смѣли нѣкои мечти, нѣкои бждащи голѣми планове, невъзможни може би, но които се появяватъ само въ главитѣ на хората, които чувствуватъ, че тѣхното назначение е по-високо, по-идеално, отколкото да работятъ и мислятъ само за насжщния хлѣбъ. Равенството съ тъл-

пата, въ която го туряха обстоятелствата, унижението, въ което го поставяше нуждата, убиващата нужда, го мжчеха, го възмущаваха. Той бѣше живъ портретъ противъ неравенството, противъ неправедното възвишение на нѣкой въ обществото. . . Ботевъ бѣше роденъ, за да стои по-горе отъ общото равнище. Презъ цѣлата половина на май, Ботевъ бѣ заетъ съ четата си. Отъ много напрѣгания, трудове, вълнения по това велико дѣло, бѣше се измагналъ и измѣнилъ въ лицето. Бузитѣ му бѣха доволно слепнати и брадата, която бѣше оставилъ вече да расте безъ стѣснение, му придаваше още по-мжжественъ, мраченъ видъ. Той не седѣше, не лежеше, не дояждаше въ тия дни. Той тичаше отъ кафене на кафене, отъ ханъ на ханъ, отъ кѣща на кѣща, да навиджа, да разговаря, да подсѣща, да разпалва бждащитѣ си другари въ трудното предприятие. Той се бѣше преобърналъ въ мисль. Смѣлата, заветна идея, която отдавна мжчеше духа му, като таенъ демонъ, сега бѣше се вплотила въ него.

Кошари за пчели.